

Fausmų egzotika

7,99 Lt

2007
rugsėjis
spalis

KIM LAWRENCE
SANTJAGO MEILĖ

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Kim Lawrence

SANTJAGO MEILÉ

Romanas

© 2006, Kim Lawrence, Santiago's Love-Child

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Kim Lawrence, 2006

© Vilma Plučiuūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© 123RF.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-778-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Daugelis tikriausiai numotų ranką, jei po dešimties minučių nepavyktų perkalbėti ar įtikinti draugo, bet tik ne Danielis Teiloras. Būtų tikra tiesa, jei kas pasakytų, kad Danielio atkaklumas kompensuoja gabumų stoką.

Santjagas Moreisas klausėsi jauno vyro, kuris atkakliai aiškino savo plano pranašumus ir net mėgino įtikinti Santjagą, kad praleisti savaitgalį malonioje draugijoje – jo *pareiga*.

– Ne.

Šio *ne* jokių būdu nesupainiotum su *galbūt*, nes Santjago veide atsispindėjęs lengvas susierzinimas tikrai neteikė vilčių.

Tiesą sakant, Santjago užsispyrimas glumino Daną. Tokį jo nenorą bendrauti jis patyrė prieš penkerius metus, kai pirmą kartą pravėrė Moreisų tarptautinio biuro duris Londone. Vienintelis dalykas, kuris tada jį drąsino – labai tolimas giminytės ryšys su Moreisais.

Vaikinas manė, kad bus išspirtas už durų, nes patekti pas Santjagą buvo labai sunku. Kai jie susitiko akis į akį, Dano ryžtas beveik visai išgaravo, jis nesitikėjo nieko gero. Vyras buvo jaunesnis ir daug griežtesnis, negu Danas ma-

nė. Susidūręs su tamsiu, cinišku ir šaltu Santjago žvilgsniu jis tuoj pat pamiršo kruopščiai paruoštą kalbą ir teištare:

- Jūs neprivalote duoti man darbo tik todėl, kad kažkokia mano teta ištekėjo už jūsų mamoms tolimo dėdės. Taip, aš nekvalifikuotas ir dar niekada nesu baigęs jokio pradėto darbo, bet jei suteiksite man šansą, tikrai nepasigailėsite. Darbui atiduosiu visą save. Be to, privalau kai ką įrodyti.

- Ką įrodyti? - Santjago balsas buvo gilus, su vos girdimu akcentu. Danas krūptelėjo.

- Kad nesu nevykėlis.

Vyras kitapus stalo atsistojo. Dabar jis atrodė dar grėsmingesnis - savo tvirtais raumenimis ir ūgiu buvo panašus į olimpinį irkluotoją. Stoją ilgą nejauki akimirka. Santjagas tylėdamas stebėjo Daną, kuris neįskaitė jokio prielankumo skvarbiose savo giminaičio akyse.

- Aišku. Atsiprašau, kad sutrukdžiau...

- Pirmadienį pusę devynių.

Danas išsižiojo iš nuostabos ir atsisuko.

- Ką jūs pasakėte?

Santjagas išraiškingai kilstelėjo antakį ir dar kartą pakartojo:

- Jei nori darbo, ateik pirmadienį pusę devy-

nių.

Danas prisėdo ant artimiausios kėdės.

- Jūs tikrai nesigailėsite, - teižtarė.

Vaikinas ištesėjo pažadą ir greitai įrodė savo vertę. Laikui bėgant tarp jų užsimezgė draugystė, kuri nenutrūko net tada, kai po dvejų metų Danas išėjo iš darbo ir įkūrė savo firmą.

Danielis šiek tiek įsižeidęs žiūrėjo į savo kažkelintos eilės pusbrolių ispaną. Santjagas baigė skaityti dokumentus ir padėjęs juos ant stalo gimtąja kalba kažką pasakė į mikrofoną. Tiesą sakant, gal ir ne ispaniškai, juk laisvai kalbėjo penkiomis kalbomis.

- Manau, kad taip elgdamasis tu parodai savo beširdiškumą.

- Vadini mane beširdžiu, nes nesiruošiu praleisti savaitgalio linksmindamas storą, nuobodžią ir - cituoju tave - *emociškai nestabilią moterį*? Ir tik todėl, kad tu nori pabūti su Rebeka? Taip, aš išties beširdis.

- *Reičele*... O jos draugė visai ne tokia. Ji neseniai išsiskyrė su vyru ar panašiai.

- Danai, tu mane tikrai gundai, bet atsakymas - *ne*.

- Jei pažinotum Reičelę, tikrai nebūtum toks užsispyręs.

- Ar tavoji Reičelė graži?

- Labai. Ir nežiūrėk šitaip į mane. Tai nėra koks paprastas romaniūkštis. Ji - *ta vienintelė*. Žinau, kad ji man skirta. - Danas pasipiktino, kai į tokį emocingą jo prisipažinimą Santjagas sureagavo ciniška šypsena, kuri mažai kuo tesiskyrė nuo viską graužiančios grynos azoto rūgšties. - Maniau, kad būsi supratingesnis, ypač kai... - neryžtingai nutęsė Danas.

Santjago pastangos tęsti pradėtą darbą pasirodė beviltiškos, jis pastūmė tolyn popierius ir nubraukęs plaukų sruogą nuo kaktos paklausė:

- Kodėl *ypač*?

- Gal ketini vesti?

- Na, gal kada nors teks, - metė ironiškai, nes visi žinojo, kad tik nuo jo priklauso Moreisų giminės pratęsimas.

- Juk supranti, apie ką kalbu. Ar nežadi vesti tos mažos žavingos dainininkės? Mačiau judu vienoje nuotraukoje.

- Ta maža žavi dainininkė turi labai lakios fantazijos agentą. Sju nemyli manęs.

Danas neslėpė susidomėjimo.

- Na, tai tik...

- Ne tavo reikalas.

- Tiesa, ne mano. Bet vis tiek manau, kad esi visiškai beprotis. Tavęs prašau tik praleisti savaitgalį jaukiame kotedže, o ne paaukoti kaulų čiulpų! Tik pažiūrėk... - tarė ir ištraukė iš kišenės nuotrauką. - Argi ji ne puiki? Vyresnė, bet man *patinka* vyresnės moterys... - atsargiai pridūrė ir atkišo nuotrauką Santjagai.

Santjagas paklusniai paėmė. Tai buvo neryškūs atvaizdas aukštos blondinės, kuri jam atrodė panaši į visas kitas aukštas blondines.

- Taip, ji labai...

Staiga vyriškis išbalo, nuotraukoje atpažinęs moterį, stovinčią už Dano draugės.

- Ar gerai jautiesi? - paklausė sunerimęs Danas. Jis prisiminė Santjago tėvą, kuris prieš kelerius metus vos penkiasdešimt penkerių mirė nuo širdies smūgio. Moreisas vyresnysis negarsėjo pavyzdinga reputacija. Santjagas nepaveldėjo nei tėvo išvaizdos, nei įspūdingo dydžio kūno, nei pomėgio be saiko gerti brendį... Nežinia, ką jis paveldėjo. *Gal polinkį į širdies ligas? Kris staiga kaip pakirstas...* - Danas jau bandė prisiminti, ko išmoko per dirbtinio kvėpavimo pamokas, bet po kelių sekundžių Santjagas atgavo amą ir niūriai pažvelgė į bičiulį.

- Viskas gerai, - nuramino jis Daną, nė nemanydamas aiškintis, kodėl taip sutriko. - Ši moteris... Ar ji ta draugė, kurią turėsiu globoti savaitgalį? - pasiteiravo nerūpestingai.

- Taip, tai Lili, - be jokio entuziazmo atsakė Danas. - Paskutines tris savaites ji gyvena pas Reičelę. Dar niekad nemačiau Reičelės vienos, jos visą laiką kartu. Regis, Lili nelabai patinka vyrai... Manęs tai tikrai nemėgsta, aš tuo net *neabejoju*. Gal tokia keista todėl, kad ją paliko vyras...

- Paliko vyras?..

- Nežinau visų smulkmenų, bet pastarieji įvykiai gerokai sukrėtė Lili, - sumurmėjo Danas.

Santjagas kilstelėjo antakius ir paklausė:

- Ar jie išsiskyрэ?

- Kaip jau sakiau, nežinau smulkmenų. Po galais, aš prašau draugo pagalbos, kad galėčiau nors kiek pabūti dviese su Reičele, bet nuo mano kalbų jam tik genda nuotaika.

- Prakeiktas egoistas, - sarkastiškai sumurmėjo Santjagas, mintyse karštligiškai ieškodamas geriausio sprendimo.

- Nesakau, kad tu taip darai tyčia, tačiau, velniai griebtų, Santjagai, aš jau prieš kelias

savaite suplanavau šį savaitgalį... Tada, kai nupirkau žiedą.

- Tu žadi pasipiršti? - Santjagas žvelgė į susidrovėjusį Daną ir galvojo: *Tikiuosi, ji nėra visiška kalė.* Tai, kad ji Lili draugė, tikrai nekėlė jos vertės.

- Šešeri metai - ne toks jau didelis amžiaus skirtumas.

- Nežymus, - nuolankiai sutiko Santjagas, pralinks mėjęs, kad tokia smulkmena jaudina jo jaunąjį bičiulį. - Tai keičia situaciją, - garsiai mąstė jis.

- Tikrai? - viltingai paklausė Danas.

- Kadangi esu romantikas...

- *Nuo kada?*

- ...važiuosiu palaikyti tai... Lili... kompaniją.

Danas buvo toks dėkingas, kad Santjagas tik po dešimties minučių išstūmė bičiulį pro duris. Tada išsiėmė nuotrauką, kurią buvo slapčiomis įsikišęs į kišenę. Padėjęs ją ant palisandro stalo poliruoto paviršiaus ir prispaudęs ranka atidžiai tyrinėjo vos įžiūrimus pažįstamos moters bruožus. Vaizduotėje iškilo neįtikėtinais simetriškas jos veidas, kuris kažkodėl nuotraukoje atrodė siauresnis, tarsi suspaustas. Santjagas prisiminė, kaip vos sulaikydavo juoką, kai mo-

ters gerbėjai jos tobulus bruožus priskirdavo aristokratiškiems genams.

Nuotraukoje Lili plaukai buvo tamsūs, bet Santjagas puikiai prisiminė tas žvilgančias, žaismingai persipynusias rusvo ir aukso atspalvio sruogas...

Smulkiame širdies formos veide spindėjo didelės koketiškos mėlynos akys, žvilgsnį traukė jausmingos lūpos. Nė nepagalvotum, kad tokia moteris gali būti nedora. Lili pavertė jį kvailiu. Santjagas jau kelis mėnesius vis kartojo sau, kad turėtų džiaugtis sėkmingai nuo jos pasprukęs. *Man pasisekė!*

Ne *jis* buvo vedęs šią beširdę mažą apgavikę – *kažkas kitas buvo jos vyras*. Kitas mėgavosi tomis jausmingomis lūpomis. Kažkas kitas naktimis miegojo padėjęs galvą jai ant krūtinės. Tas vyras turėjo teisę liesti jos švelnią odą, kvepiančią rožėmis ir vanile, o nubudęs jausdavo jį apsivijusias blyškias glotnias kojas. Kitas vyras klausėsi jos melo – ir tikėjo juo.

Kažkas kitas – ne aš.

Bet kažkodėl mintis apie sėkmingą išsigelbėjimą nepadėjo Santjagai pasijusti geriau. Tada prisiminė Danielio žodžius ir pagalvojo, kad šiuo metu tikriausiai nė vienam vyrui nelei-

džiama džiaugtis patraukliu Lili kūnu. Tačiau žinodamas, kokia ji jausminga, suabejojo, ar ilgai truks ta vienatvė.

Santjagas pažvelgė į savo rankas, kurias buvo stipriai sugniaužęs į kumščius, pasukiojo galvą, kad išsisklaidytų įtampą kakle ir pečiuose. Ši moteris jau praeityje, ji išliko tik jo paties prisiminimuose. Kaip kaltė įvykdžius nusikaltimą – vargina ir trukdo džiaugtis gyvenimo malonumais. Tik pripažinęs problemą gali atgauti vidinę pusiausvyrą. Psichologai pataria nuo jos atsiriboti, o štai jis įsitikinęs, kad turi savo akimis pamatyti, kaip Lili gauna tai, ko nusipelnę.

Dabar Dano dėka jam buvo suteikta tokia galimybė.

Santjagas žvelgė pro langą, bet nematė miesto panoramos. Jis galvojo apie tai, ką sužinojo, ir svarstė, kaip šia informacija pasinaudoti artimiausiu metu. Akivaizdu, kad dabar Lili nelabai sekasi. Akimirka Santjagui kilo instinktyvus noras apginti tą moterį, nes žinojo, kokia ji pažeidžiama.

Tačiau tuojau pat negailestingai nusišypsojo. Galbūt dabar Lili eilė pjauti tai, ką pasėjo?.. O gal jos *skyrybos* buvo tik dalis įmantrios suktybės, kurios galima buvo tikėtis iš Lili. Ir nors

neturėjo konkrečių įrodymų, dabar jautėsi daug pranašesnis už ją.

- Verkei?

Lili, kuri manė esanti viena, staiga pašoko ir iš padilbų vogčiomis žvilgterėjo į draugę.

- Ne, - sumurmėjo bandydama išspausti šypseną užvertame veide. - Tikriausia prasidėjo šienligė.

Draugė žvelgė į ją.

- Neprasidėjo tau jokia šienligė, - griežtai tarė ir numetusi prabangią rankinę ant grindų nusiavė batelius.

Lili sekundę žiūrėjo į keturių colių aukščio kulniukus, kuriais Reičelė kaušėdavo net į vietinę parduotuvę. Skruostai skaudėjo nuo įtemptos šypsenos, po kuria ji bandė paslėpti verkimo pėdsakus. Lili įžūliai išsišnypštė nosį.

- Dabar prasidėjo, - ji atkakliai laikėsi savo.

Reičelė pakėlė tamsius antakius - suprato, kad draugė apsimeta, bet nenorėjo jos spausti.

- Na, jei taip sakai... - teištare ir susiraukus patrynė skaudančią koją. - Ką mes veiksime šįvakar?

- Tiesą sakant, aš norėčiau eiti miegoti.

- Miegoti! Visą savaitę guliesi anksčiausiai, - Reičelė prisimerkusi nužiūrino draugę. At-

kreipė dėmesį į Lili aprangą ir pagalvojo, kad jos drabužių nepriimtų jokia save gerbianti labdaros parduotuvė. *Reikėtų aprengti ją kokių trumpesniu drabužiu... pastelinės spalvos labai tiktų Lili... Dulsvai melsva išryškintų nuostabų jos akių atspalvį.*

- Laikas tau išsileisti plaukus, Lili. Pamatysi, pasidarys geriau.

Lili pirmą kartą pastebėjo nuovargio žymes aplink vyresnės draugės akis.

- Bloga diena?

- Kartais stebiuosi, kodėl tapau buhalterė, - prisipažino Reičelė.

- Dėl šešiaženklės metinės algos?

Reičelė nusišypsojo.

- Gaunu ją už puikiai atliktą darbą. Skaičiai yra labai seksualūs, tik ar galima tai išaiškinti žmogui, kuris net *kalkulatoriumi* nesugeba atlikti sudėties veiksmo? Bet grįžkime prie vakaro planų. Danas turi mielą draugą... vienišą, pasiturintį... Aišku, jis ne Bradas Pitas, bet...

- Ar pasmerktieji gali rinktis?..

Reičelę prajuokino draugės žodžiai.

- Kaip tik norėjau tau pasakyti - *kas gali*. Tos moterys, kurių veido oda ne tokia išsausėjusi....